

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΝΕΑ

Τριμηνιαία Έκδοση της Ένωσης Δικαστών και Εισαγγελέων

ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 98 ♦ ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ-ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2006 ♦ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ [πρώην Μέγαρο Σχολής Ευελπίδων] ΤΗΛ.: 210.88.27.380, FAX: 210.88.41.529

Η ΦΩΝΗ ΜΑΣ

Υπερβολή και τουλάχιστον σπουδή, αν μη και προχειρότητα, ενείχε η αντίδραση των περισσότερων διαμορφωτών της κοινής γνώμης, στην έκδοση της απόφασης του «Μισθοδικείου». Αν η ευνοϊκή απόφαση αφορούσε οποιοδήποτε άλλο εργαζόμενο, οπωσδήποτε, η αντίδραση θα ήταν, και δικαίως, επιδοκιμαστική. Είμαστε, δηλαδή, οι δικαστές τόσο ανάδελφοι; Αυτό διερωτώμαι και για μαζί σας αγαπητοί συνάδελφοι. Κι η απογοήτευση θα ήταν πλήρης, αν έλλειπαν, τα λιγοστά έστω, αλλά σημαντικά σε επιχειρήματα και θαρραλέες θέσεις, δημοσιεύματα, ως προμαχώνες στην επιχειρηθείσα γενικευμένη αντίδραση. Ορισμένα από τα δημοσιεύματα αυτά που σιγά-σιγά βλέπουν το φως της δημοσιότητας και μας δίνουν μια τόνωση, παραθέτομε σε άλλες στήλες και νομίζω, ότι αξίζουν ιδιαίτερης προσοχής. Η φωνή, η δική μας φωνή, όσο στεντόρια και αν ήταν, τούτες τις μέρες τις χαλεπές, κινδύνευε να χαθεί, αν δεν χάρθηκε, στο πανδαμνίο της οχλαγωγής. Και μεις, δηλαδή, τι λέγαμε; Κύριοι περιμένετε να ιδούμε την απόφαση. Κύριοι μη συγχέετε ανόμοια πράγματα. Οι συμβασιούχοι έχουν τα δίκια τους και οι τακτικοί δικαστές τους έδωσαν τη δυνατότητα να παραμείνουν στη θέση τους. Κι οι δικαστές, όμως, έχουν τα δικά τους. Επιδοματικός ο μισθός. Επί μια 10ετία τα επιδόματα παραμένουν στάσιμα. Μέρος του «μισθού» καλύπτει δαπάνες για την εξασφάλιση γραφείου και εξοπλισμού και δεν αναπροσαρμόστηκαν από το 1997 με εξαίρεση ένα επίδομα, παρότι το κόστος ζωής αυξάνει. Οι συνθήκες εργασίας είναι εξοντωτικές. Κύριοι, οι δικαστές δεν είναι ανάλητοι, όπως προσπαθείτε να τους παρουσιάσετε. Ούτε προνομιούχοι. Εργάτες της δικαιοσύνης είναι και μάλιστα σκληρά εργαζόμενοι. Με τη ζωή τους αρκετές φορές πλήρωσαν το τίμημα της εμμονής τους στο δίκαιο. Δεν διπλασιάσαν οι ίδιοι τους μισθούς τους, αφού αποτελούν τη μειοψηφία του Δικαστηρίου. Και οι ίδιοι είχαν αντίρρηση στη θέσπιση του «Μισθοδικείου». Όπως και τώρα έχουν αντίρρηση στη θέσπιση του Συνταγματικού Δικαστηρίου, για πάρα πολλούς λόγους που δεν είναι του παρόντος, αλλά και γιατί αν συσταθεί και επιδικάσει και αυτό χρήματα, πιο δικαστήριο ή όργανο θα αναζητηθεί που μόνο θα υπάρχει αλλά δεν θα επιδικάζει τα δίκαια; Κύριοι, λέγαμε, δεν διπλασιάστηκαν οι αποδοχές με την 13/2006 απόφαση. Τα μαθηματικά το λένε. Κι αυτό, γιατί η οροφή των αποδοχών του Προέδρου του Αρείου Πάγου αναπροσαρμόστηκε στα 8804 και όχι τα 10.271,46 ευρώ το μήνα ακαθάριστα (10.271,46 ευρώ, ο προς σύγκριση μισθός του προέδρου της Αρχής Τηλεπικοινωνιών χ 12 μήνες διά 14, που αντιστοιχεί στο μηνιαίο μισθό του προέδρου του ΑΠ= 8804,10 ευρώ), αφαιρουμένων των σημερινών αποδοχών του Προέδρου των 6.264,48 ευρώ. (5.530 αποδοχές συν 733,68 επίδομα από ΑΕΔ (συν 6.264,48) απομένει η διαφορά των 2.539,62 (8.804,10 - 6.264,48=2.539,62) και καθαρά περί τα 1361,71 ευρώ, του δε πρωτοδίκη με 4 χρόνια υπηρεσία είναι λίγο περισσότερο από τα μισά κι αυτά όταν οι μισθοί των Προέδρων των Ανωτάτων Δικαστηρίων είναι στην Αγγλία 20.526,071 και στην Αυστρία 9.816,70 ευρώ. Σε κάθε περίπτωση, λέμε προς κάθε κατεύθυνση, οι δικαστές δεν εκβιάζαν ούτε εκβιάζουν. Ζητούσαν απλώς τόσα χρόνια και εξακολουθούν να ζητούν από την πολιτεία, να σκύψει στα προβλήματα της Δικαιοσύνης, γιατί, όπως σημειώνει χαρακτηριστικά και ο κ. Λακόπουλος στον κείμενο που πιο πάνω σας παραπέμφαμε «Μια κοινωνία καταρρέει χωρίς δικαστές που δεν αντέχουν» και η κοινωνία μας έχει ανάγκη από αυτούς τους δικαστές της αντοχής και της θυσίας.

Δημήτρης Κυριτσάκης
Αντιπρόεδρος Αρείου Πάγου

Γενική Τακτική Συνέλευση

ΟΛΟΙ ΣΤΗΝ ΤΑΚΤΙΚΗ ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ

9 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ, ΩΡΑ 09.30

ΑΜΦΙΘΕΑΤΡΟ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

(Λεωφ. Αλεξάνδρας και Λουκάρεως)

Πάρκιγκ στο υπόγειο του Εφετείου

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

του Χαράλαμπου Αθανασίου, Γενικού Γραμματέα της Ένωσης

Ο Πρόεδρος και η απόφαση

Κύριε Πρόεδρε,

Καιρό είχαμε οι δικαστές να αισθανθούμε ένα στήριγμα. Και περάσαμε τόσα. Απαξίωση, προσβολές, περιφρόνηση. Φαίνεται δεν είμαστε συμπαθές σώμα. Ίσως η «εξουσία» να απωθεί. Ίσως η δυσαρέσκεια... του ηττημένου. Ίσως η πτώση των ηθικών αξιών. Ίσως η νοοτροπία της εποχής. Ίσως...

Ξέρουν «οι άλλοι» πολύ καλά. Ξέρουν ότι ο ικέτης δεν μπορεί να είναι άρχοντας και ο εξαρτημένος δεν μπορεί να γίνει υπερήφανος.

Μας κάνατε υπερήφανους κ. Πρόεδρε, με την πολυσήμαντη απόφασή σας. Μας κάνατε να αισθανθούμε ότι έχουμε ηγέτη και στήριγμα. Όχι γιατί ικανοποιούνται, με την απόφασή σας, οι δίκαιες οικονομικές μας αξιώσεις. Όχι, βέβαια. Εξάλλου, δεν θα άρμυζε ούτε ε' εμάς, ούτε ε' εσάς μια τέτοια δημόσια αναγνώριση.

Νιώθουμε υπερήφανοι γιατί δώσατε το μήνυμα στο λαό μας, για το ποιά είναι η θέση των Δικαστών. Τι τους αξίζει. Ότι ύστερα από αυτά που περάσαμε, ο πρώτος δικαστής της χώρας, παίρνει το βάρος και την ευθύνη να πει στην κρατική εξουσία και στους πολίτες: Σεβασμός στη Συνταγματική θέση και στην κοινωνική αποστολή των Δικαστών μας. Γι' αυτό και μόνο.

Οι «άλλοι» και η απόφαση

Η υποκρισία περισσεύει σε αυτόν τον τόπο.

Θέλουμε τον Δικαστή ανεπηρέαστο από πολιτικές και προσωπικές εξαρτήσεις. Αδέσμευτο από τις επιρροές των άλλων κρατικών οργάνων. Τηρητή της νομιμότητας και εγγυητή των δικαίων των πολιτών.

Παράλληλα όμως, του αρνούμεθα το δικαίωμα του απλού πολίτη να προσφεύγει στα Δικαστήρια και να υπερασπίζεται των αξιώσεών του. Λες και δεν είναι εργαζόμενος, δεν έχει οικογένεια, δεν έχει κοινωνικές και οικογενειακές ανάγκες. Και αν επιτύχει τη δικαίωσή του, τότε, χωρίς αιδώ, ισχυρίζονται «Ε, τι περίμενες. Γιάννης κερνά και Γιάννης πίνει».

Και καλά να το ισχυριστεί αυτό, ο αδαής και αγνός πολίτης που βομβαρδίζεται νύχτα μέρα από παραπληροφόρηση. Οι πολιτικοί όμως; Οι Δημοσιογράφοι;

Οι πολίτες. Δεν ήταν αυτοί που στο Σύνταγμα του 1975 όρισαν ότι οι αποδοχές των Δικαστικών Λειτουργιών είναι ανάλογες με το λειτούργημά τους; Δεν ήταν αυτοί, που με την αναθεώρηση του 2001 είπαν «Δεν μπορείτε

Ο Πρόεδρος του Α.Π. κ. Ρωμ. Κεδίκογλου

οι ίδιοι να εκδικάζετε και αποφασίζετε για τους μισθούς σας» και θέσπισαν το Ειδικό Δικαστήριο του άρθρου 99 του Συντάγματος στο οποίο οι Δικαστές είναι μειοψηφία (3 στους 9); Δεν είναι αλήθεια, δηλαδή, ότι με την αναθεώρηση του Συντάγματος του 2001 το Κράτος αυτοδεσμεύθηκε και ανέθεσε, αποκλειστικά, στο πιο πάνω Δικαστήριο την αρμοδιότητα να καθορίζει τις αποδοχές μας; Γιατί, σήμερα, οι ίδιοι αυτοί άνθρωποι (ευτυχώς λίγοι) με τόση προχειρότητα εναρμονίστηκαν με την εξαλλοσύνη των τηλεοπτικών παραθύρων; Και πως μπορούν να ισχυρίζονται ότι δεν θα εφαρμοστεί η δικαστική απόφαση; Ξεχνούν, φαίνεται ότι και στις πιο ανώμαλες περιόδους της Συνταγματικής μας ιστορίας, ουδείς διανοήθηκε να μην εφαρμόσει τις δικαστικές αποφάσεις και μάλιστα αμετάκλητες Ανωτάτου Δικαστηρίου.

Και πώς ισχυρίζονται με τέτοια ευκολία ότι με μια ενδεχόμενη αναθεώρηση του Συντάγματος δεν θα μπορούν οι δικαστικές αποφάσεις να ανατρέπουν την εισοδηματική πολιτική της Κυβέρνησης. Αγνοούν ή έντεχνα αποσιωπούν ότι οποιαδήποτε ρύθμιση (έστω και Συνταγματική όπως την εννοούν) δεν μπορεί να αναιρεί τις υπερσυνταγματικές αρχές στις οποίες στηρίζεται το Κράτος δικαίου, αναπόσπαστο και ουσιαστικό τμήμα των οποίων αποτελεί και ο σεβασμός των δικαστικών αποφάσεων.

Οι δημοσιογράφοι (όχι όσοι ασχολούνται με το δικαστικό ρεπορτάζ, γιατί

αυτοί ξέρουν). Για ποια κοινωνική αναληγία ομιλούν; Αποσιωπούν ότι το κοινωνικό κράτος δεν προσδιορίζεται από τις αποδοχές των δικαστών και των εργα-

ζομένων στον ευρύτερο δημόσιο τομέρα, αλλά και (κυρίως) από τις επικρατούσες συνθήκες στην ελεύθερη αγορά, τις οποίες το ίδιο το Κράτος διαμορφώνει με τη γενικότερη πολιτική του. Οι δημοσιογράφοι, δεν αποτελούν τμήμα του Κοινωνικού Κράτους; Ας

μας πουν πως αμοιβονται, σε πόσες εργασίες (εφημερίδες, TV, γραφεία τύπου υπηρεσιών) εργάζονται και σε ποιο ύψος ανέρχονται οι αποδοχές τους. Οι μηνιαίες αποδοχές πολλών από αυτούς υπερβαίνουν ή όχι τις ετήσιες αποδοχές του Πρωτοδίκη; Αυτό δεν αποτελεί κοινωνική πρόκληση;

Και αν πάλι ανησυχούν για την εισοδηματική πολιτική και την αδυναμία του Κράτους να ανταποκριθεί, γιατί (σκόπιμα) ξεχνούν ότι δεν είναι οι δικαστές αυτοί που καθορίζουν την εισοδηματική πολιτική της Κυβέρνησης. Δεν είναι οι δικαστές αυτοί που καθόρισαν στα ύψη τις αποδοχές των Διοικητών των Οργανισμών και των Ανεξάρτητων Αρχών. Και σε κάθε περίπτωση όταν το Δικαστήριο (το οποιοδήποτε Δικαστήριο) καλείται να κρίνει επί μιας υποθέσεως, δεν εξαρτά την κρίση του από την φερεγγυότητα ή τη δυνατότητα του εναγόμενου - οφειλέτη να ανταποκριθεί και να καταβάλει, αλλά από τη βασιμότητα (νομική και ουσιαστική) της αξίωσής του προσφεύγοντος ενάγοντος.

Η αυτοσυγκρότηση ποτέ δεν έβλαψε. Αλλά η αυτοσυγκρότηση προϋποθέτει μετριοπάθεια και γνώση. Και ας μην ξεχνάμε σ' αυτόν τον τόπο ότι η Δημοκρατία στην Ελλάδα φυλάσσεται και από τους δικαστές της και αν μειώσουμε τους δικαστές, εύκολα ηττάται και η Δημοκρατία.

